

dr hab. Jacek Szwedo, prof. UG
Pracownia Entomologii Ewolucyjnej
i Muzeum Inkluzji w Bursztynie
Katedra Zoologii Bezkręgowców i Parazytologii
Wydział Biologii
Uniwersytet Gdański
e-mail: jacek.szwedo@ug.edu.pl

27.11.2023 r., Gdańsk

**Recenzja rozprawy doktorskiej Pana mgra Dawida Mazurka
pt. „Fauna Kredy Opolskiej: paleoekologia i paleobiogeografia” / “The Opole Cretaceous Fauna:
palaeoecology and palaeobiogeography”**

Promotor rozprawy: dr hab. Elena Jagt-Yazykova, prof. UO

Podstawa opracowania

Recenzja ww. rozprawy doktorskiej została wykonana na podstawie pisma Przewodniczącego Rady Naukowej Uniwersytetu Opolskiego, dr hab. Dariusza Walencika, prof. UO. Ocena rozprawy przygotowana została w odniesieniu do przepisów Ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (tekst jedn. Dz.U. z 2017 r., poz. 1789, z późn. zm.) oraz §6 ust. 4 rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodach doktorskich, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz.U. z 2018 r., poz. 261), w zw. z art. 179. Ustawy z dnia 3 lipca 2018r. – Przepisy wprowadzające Ustawę Prawo o Szkolnictwie Wyższym i Nauce (Dz.U. z 2018 r., poz. 1669 z późn. zm. „Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce” z dnia 20 lipca 2018 r. (Dz.U. z 2018 r., poz. 1669, z późniejszymi zmianami).

Rozprawa doktorska Pana mgra Dawida Mazurka dotyczy opracowania paleoekologicznego i paleobiogeograficznego kredowych odsonięć w okolicach Opola. Zawiera ona 104 numerowane strony, 28 rycin, 1 tabelę, oraz 223 pozycje piśmiennictwa. Treść rozprawy jest podzielona na 11 rozdziałów, część z nich z podrozdziałami.

Morskie skamieniałości z okresu kredowego, datowane na cenoman do koniak, w rejonie Opola wspomniane były już w XIX wieku, pierwsze badania wykonano przed II wojną światową, zaś w okresie powojennym opracowania dotyczyły tylko niektórych grup organizmów. Zatem przedstawiony przez Doktoranta główny cel badań, czyli opracowanie różnych grup fauny pod względem taksonomii, paleoekologii, biogeografii oraz potencjału biostratygraficznego, jest dobrze umotywowany i mogący przynieść cenny zestaw informacji. Realizacja tego celu wymagała przeprowadzenia szczegółowych badań, podjętych w kilku krokach: 1) zebrania, opracowania i oznaczenia skamieniałości z jak największej liczby stanowisk w regionie opolskim; 2) oceny różnorodności taksonomicznej zebranych kompleksów makro- i mikrofauny oraz flory i skamieniałości śladowych; 3) opracowania każdej grupy systematycznej pod względem preferencji paleoekologicznych oraz rozpowszechnienia w osadach; oraz 4) przeprowadzenia korelacji biostratygraficznych z innymi regionami Europy.

Badania terenowe w licznych nieczynnych i dwóch czynnych kamieniołomach w rejonie Opola, pozwoliły zebranie imponującej kolekcji (ok. 10.000 okazów) skamieniałości makro- i mikrofauny, skamieniałości śladowych (ichnoskamieniałości) i roślin lądowych. Zbiór ten umożliwił wgląd w różnorodność zespołów tu zachowanych oraz ich znaczenie paleoekologiczne, biostratygraficzne i paleobiogeograficzne. Badany rejon obejmuje warstwy skał kredowych ograniczonych wiekowo do przedziału cenoman–koniak, warstwy kredowe reprezentują pojedynczy megacykl: transgresję, maksimum zalewu i regresję. W rozprawie Pan mgr Dawid Mazurek wprowadza termin Kreda Opolska na określenie zachowanego tu fragmentu basenu sedymentacyjnego, co dobrze koresponduje z wynikami przedstawionymi w rozprawie.

2

Wstęp jest krótkim wprowadzeniem do tematyki badawczej, przedstawia dotychczasowy stan poznania badanych warstw, tu też przedstawione są cele podjętej pracy. Drugi rozdział w szczegółach omawia historię badań skał rejonu Opola, Kredy Opolskiej. Trzeci rozdział krótko opisuje zastosowane metody zbioru materiału i eksplorowane odsłonięcia. Czwarty rozdział zawiera informacje o geologii i stratygrafii regionu, podrozdział poświęcony Inoceramidae warstw turonu i koniak oraz podrozdział rekonstruuujący zdarzenia biotyczne na badanym obszarze. Rozdział piąty i jego podrozdziały poświęcone są omówieniu zdarzeń zachodzących w basenie sedymentacyjnym i podążającymi za nimi różnicami w odkładających się warstwach i zachowanych w nich pozostałościach organizmów. Najobszerniejszy, podzielony na szereg podrozdziałów jest rozdział szósty, w całości poświęcony omówieniu paleoekologii oraz składu i zróżnicowania taksonomicznego organizmów zachowanych w badanych osadach. Rozdział siódmy zawiera uwagi odnośnie poszczególnych zidentyfikowanych ogniw litologicznych oraz ich korelacji biostratygraficznej z innymi profilami europejskimi, m.in. w Czechach, w Saksonii (Niemcy) czy w Anglii (Wielkiej Brytanii). Rozdziały ósmy i dziewiąty zawierają podsumowanie wyników badań w postaci wskazania na najistotniejsze znaleziska reprezentujące szczątki kopalne oraz ichnofosylia oraz podobieństwa paleofaun badanych warstw z paleofaunami zdeponowanymi w basenach bohemskim i saksońskim. Rozdział dziesiąty zawiera podziękowania, zaś rozdział jedenasty spis piśmiennictwa.

Uwagi i komentarze do kolejnych części i tej pracy przedstawione są poniżej. Autor rozprawy nie jest konsekwentny w formatowaniu cytowanych prac i ten błąd pojawia się w kolejnych rozdziałach. Część prac wymienionych w piśmiennictwie nie jest zacytowanych w tekście, brak z kolei w tym spisie licznych prac cytowanych w tekście rozprawy. Czytelność i zrozumiałość tekstu utrudniają stosowanie terminów żargonowych i pewnych skrótów myślowych, bardzo przydałby się tu krótki słowniczek terminów, który ułatwiłby lekturę rozprawy. Rozprawa z pewnością skorzystałaby na lepszej redakcji stylistycznej i językowej, zaś jej układ na lepszej korekcie składu i korekcie technicznej, sprawdzeniu tekstu pod kątem literówek i błędów technicznych.

Rozdział 1.

Ostatnie wydanie International Stratigraphic Chart pochodzi z września 2023 roku, w spisie piśmiennictwa brakuje cytacji tej tabeli.

Cytowane prace: Kędzierski (1995), Bornemann i in. (2008), Dietmar Muller i in. (2008) – brak w spisie piśmiennictwa.

Autor w rozprawie pisze o kilku tysiącach zebranych okazów, w streszczeniu i podsumowaniu zaś o 10 tysiącach okazów. Przy tak bogatym materiale brak w pracy zestawienia ilościowego i jakościowego zebranych okazów na poszczególnych stanowiskach i ich ewentualnego porównania. Zestawienie takie mogłoby się znaleźć np. w postaci cyfrowego suplementu (wspomnianego w rozdziale 3, ale niedostępnego).

Rozdział 2.

Mapa Bucha ukazała się w książce Buch, von L. (1802) *Geognostische Beobachtungen auf Reisen durch Deutschland und Italien*. Haude und Spener, Berlin. Mapa cytowana jest także jako Buch, von L. (1797 [1802]) *Mineralogische Karte von Schlesien entworfen im Jahre 1797*. Mapa ta była też kilkakrotnie reprodukowana w publikacjach polskich autorów.

Brak w spisie cytowanych prac: Römer (1841), Römer (1864) [który z nich?], Gürich (1870), Schlüter (1871-1876), Schrammen (1903), Michel (1902), Assmann (1926), Volz (1901), Niedźwiedzki (1998) Alexandrowicz (1973, 1974a, b), Kotański i Radwański (1977), Kutyba (1977), Lipiarski i Tarkowski (1989), Kędzierski (1995).

Prace cytowane w Tabeli 1 powinny być umieszczone w spisie piśmiennictwa, brakuje tu danych bibliograficznych publikacji Jerzykiewicz (1969), Alexandrowicz i Radwan (1973), Skawiński (2022).

Schrammen (1903) nie może być autorem opisu gąbki *Thecosiphonia nobilis* (Roemer, 1840), raczej opisu znalezionej okazy, ponadto wygląda, że ten takson ma dość skomplikowaną historię nomenklatoryczną, zatem tu przydałby się jakiś szerszy komentarz taksonomiczny i nomenklatoryczny.

Przy wielu nazwach taksonomicznych brakuje podania autorów i roku opisu, zgodnie z rekomendacją 51A Międzynarodowego Kodeksu Nomenklatury Zoologicznej (1999). Taki wykaz z ewentualnymi chrezonimami używanymi w wykorzystanym piśmiennictwie z pewnością ułatwiłby poruszanie się w gąszczu stosowanych nazw taksonomicznych.

Rozdział 3.

W rozdziale tym Autor nie ustrzegł się błędów stylistycznych i literowych. Autor używa powszechnie stosowanego terminu 'binokular', ale raczej powinien użyć terminu 'mikroskop stereoskopowy', zgodnie z wymogami czasopism, dobrą praktyką byłoby też podać typ i model użytego sprzętu optycznego, aparatów fotograficznych użytych do dokumentacji czy modelu i parametrów zastosowanych do obserwacji i rekonstrukcji z użyciem mikrotomografu.

Fotografie opisane jako Fig. 2 oraz Fig. 3 nie przedstawiają profili kamieniołomów a raczej widoki na eksplorowane części – jaka jest ekspozycja tych skarp? Profil tych dwóch stanowisk przedstawiony jest na Fig. 4. Rycina ta ma jednak niską rozdzielczość i przez to słabą czytelność. Profil kamieniołomu Folwark zamieszczony jest w pracy Kędzierski & Uchman (2015).

Brak w tym rozdziale wspomnianego już wcześniej odniesienia do całości zebranego materiału w postaci dostępnej bazy danych (działającego linku lub elektronicznego suplementu), pozwalającego lepiej ocenić zgromadzony materiał.

Rozdział 4.

Lekturę tego rozdziału utrudniają liczne lapsusy językowe i literowe, już pierwsze zdanie „Niecką Opolska, zwana też w literaturze Kreda Opolską lub Basen Opolskim, to obszar występowania morskich osadów kredowych w rejonie Opola” jest stylistycznym 'potworkiem'. W tekście znalazły się niepoprawne formy nazw, np. na str. 18, epitet podgatunku w formie '*hannovrensis*'. W rozdziale tym aż prosi się o zamieszczenie mapy pokazującej położenie Kredy Opolskiej z odniesieniem do sąsiednich i porównywanych obszarów (np. Čech, S. 2011: *Geol. výzk. Mor. Slez.*, Brno, 2011 (1), 18–21). Warto tu się odnieść także do niedawno opublikowanego „*Katalogu basenów sedymentacyjnych Polski*” pod redakcją Marka Narkiewicza, Anny Becker, Marka Jasionowskiego (*Prace Państwowego Instytutu Geologicznego*, 207; 2023).

4

Podrozdział 4.1.

Co dokładnie Autor rozumie pod pojęciem 'larwa planktonotroficzna' – larwa odżywiająca się planktonem? Z kontekstu wynika, że chodzi raczej o larwę planktoniczną (typu trochofora?, weliger?). Zapewne chodzi o definicje sposobu odżywiania się larw (weligerów) Inoceramidae zaproponowane przez Thorsona (1946, 1950), ta kalka językowa wymagałaby jednak wyjaśnienia.

Autor używa terminu 'robaki' na grupę niespokrewnionych organizmów, które mogły drążyć muszle małży z rodziny Inoceramidae. Taka ranga systematyczna nie istnieje. Czy Autor mógłby tu być bardziej precyzyjny, jakie grupy organizmów ma na myśli? Czy dadzą się one opisać w kategoriach taksonomicznych czy w kategoriach ichnofosyliów?

Podrozdział 4.2.

Wskazana byłaby rycina ilustrująca korelacje zdarzeń zapisanych w badanych stanowiskach z innymi, wymienianymi w tekście. Co Autor rozumie przez sformułowanie „Najwyższa część turonu górnego charakteryzuje się przez dwa masowe pojawy małża *Didymotis*.” Poza niepoprawnością stylistyczną tego zdania, czy ta obserwacja dotyczy wszystkich odsłoneń turonu na badanym obszarze?

Rozdział 5.

Brak w spisie piśmiennictwa cytowanych prac: Alexandrowicz (1974), Kędzierski & Uchman (2015), praca Niedźwiedzki & Kalina cytowana jest raz jako opublikowana w 2004, innym razem jako opublikowana w 2003.

Rozdział 5.1.

Poza błędami literowymi, Autor nie ustrzegł się błędów stylistycznych, gdzie nagle pojawia się formułowanie zdania w liczbie mnogiej (pluralis maiestatis?).

Podrozdział 5.3.

Stylistyczna część tego rozdziału wymaga korekty. Co Autor rozumie przez sformułowanie (kalkę językową) „Artykułowane szczątki ryb.... obejmują Dercertidae.” [nota bene powinno być Dercetidae]. Domyślam się, że chodzi tu o szczątki ryb z rodziny Dercetidae rozłożone, ale częściowo połączone, ale stylistycznie i gramatycznie zdanie to wymaga modyfikacji i dopracowania.

Podrozdział 5.4. oraz podrozdział 5.6.

Brak w spisie piśmiennictwa cytowanej pracy Kędzierski & Uchman (2015)

Podrozdział 5.5.

Błędy literowe w nazwie stanowiska ‘odra Nowa’ zamiast ‘Odra Nowa’.

Rozdział 6.

Rozdział ten wymaga redakcji stylistycznej, formy „... mogły utrzymywać się na powierzchni osadu, w analogii do raket śnieżnych.” czy „... góra lodowa w wodzie, przy czym apertura/komisura znajdowała się powyżej [czego, warstwy osadu?], są niezręczne i utrudniają zrozumienie tekstu.

5

Brak w spisie piśmiennictwa przywoływanych prac: Vacelet i in. (2002), Scrutton (1975) Niebuhr & Wilmsen (2005), Słowiński i in. (2020), Dick i in. (2009), Kennedy (2009) – czy chodzi o wymienioną pracę z roku 2019? Brak w spisie pracy Kousteni i in. (2021), Skawiński i in. (2022), Grobosz (2009), Zebska & Pacyna (2013), Herrera i in. (2017), Schwarzhans i in (2021).

Publikacja Pitt & Taylor cytowana jest jako pochodząca z 1990 roku, zaś w spisie piśmiennictwa znajduje się z datą 1991 – czy to ta praca, czy błędna cytacja?

Formuła „... szczególnie weryfikacji najstarszych okazów przypisywanych *H.[erpetopora] laxtata.*” Domyślam się, że chodzi o najstarsze chronologicznie opisy i notowania.

Czy przywoływana praca Kiel (w druku) ukazała się w wersji umożliwiającej jej zacytowanie – brak tej pozycji w spisie piśmiennictwa, czy jest to wymieniona tam praca Kiel (2021)?

Skąd pochodzi Fig. 17? Czy jest to kopia z opublikowanej pracy / złożonego do druku maszynopisu? Ta informacja powinna znaleźć się w opisie.

Czy forma „... artykułowane okazy *Stramentum* (na amonicie *Lewesiceras*)” oznacza, że płytki pancerza tego wąsonoga pozostają ze sobą połączone?

Z którego roku pochodzi cytowana praca Jagt & Mazurek - w tekście podany jest 2010, zaś w spisie piśmiennictwa znalazła się praca opublikowana w 2011 roku. Strona 51 podaje błędną formę nazwiska cytowanego autora Houšy zamiast Houša.

Komentarza wymaga też użyte określenie „Gatunek ten jest w rzeczywistości taksonem workiem...”, ponownie kłania się korekta stylistyczna, przywoływany jest tu gatunek w rozumieniu używanej nazwy gatunkowej, obejmującej w rzeczywistości więcej niż jeden takson szczebla gatunkowego. Problemy związane z nomenklaturą i sposobem wyznaczania taksonów oraz prawidłowego użycia nazw taksonomicznych są od niedawna obszarem gorących sporów i dyskusji (m.in. publikacje Aescht czy Dubois, dyskusje zespołu The Linz Zocode Project, itd.), co związane jest m.in. z rozwojem różnego rodzaju baz danych. Użycie skrótów myślowych czy określeń żargonowych powinno zostać ograniczone. W rozdziale tym ponownie pojawia się kalka językowa „... artykułowane szkielety...”.

Wymienione w końcowej części tego rozdziału skamieniałości śladowe wymagałyby jednak dokładniejszego omówienia, szczególnie metody przyporządkowywania zidentyfikowanych ichnofosyliów do grup systematycznych.

Autor w tym jak i w pozostałych rozdziałach, dość swobodnie podchodzi do interpunkcji.

Rozdział 7.

Część opisowa przeprowadzonej w tym rozdziale korelacji z pewnością zyskałaby, gdyby była zilustrowana, brak rycin utrudnia zapamiętanie bardzo szczegółowych informacji. Dobrze byłoby też przedstawić listy taksonów wspólnych dla porównywanych obszarów, i jeśli to możliwe, także liczebność lub częstość ich występowania. Trochę paradoksalnie wygląda tu ostatnie, bardzo długie zdanie, zawierające listę prac dotyczących fauny bezkręgowców basenu bohemskiego. Jaki był cel tej listy?

W rozdziale znalazło się też kilka niewielkich błędów, cytowana praca Otto Waliser i in. (2020) powinna pojawić się w formie Waliser i in. (2020); brak w spisie piśmiennictwa pracy Sklenář i Zágoršek (2012).

Rozdział 8.

Autor ponownie przywołuje liczbę ponad 10 tysięcy zebranych okazów, jednak nie przedstawia zestawienia ilościowego lub jakościowego tego materiału. Katalog online jest wciąż niedostępny, stąd też trudno ocenić zebrany materiał, bowiem w treści pracy brak danych na temat częstości występowania czy liczebności, stanu zachowania okazów zebranych i zidentyfikowanych na poszczególnych stanowiskach i w całości materiału.

Fragment omawiający nowe, pierwsze stwierdzenia taksonów jest chaotyczny, nie ma tu ani porządku systematycznego ani chronologicznego. Dodatkowo wtrącone pojawiają się informacje o różnych odnalezionych morfotypach czy ichnoskamieniałościach. Ta część dużo zyskałaby na bardziej uporządkowanym przedstawieniu, być może w formie tabelarycznej.

Rozdział 9.

Autor podsumowując rezultaty swych badań podkreśla bogactwo i liczne podobieństwa faunistyczne porównywanych zespołów skamieniałości w osadach kredy z Czech, Niemiec i badanego rejonu Opola. W części trzeba przyjąć te stwierdzenia ‘na wiarę’, bowiem brak zestawień czy diagramów wskazujących jednoznacznie na te podobieństwa, brak dostępu do danych, mogą rodzić wątpliwości co do uzyskanych rezultatów i przedstawionych analiz.

Powtórzenie informacji o celu i zadaniach badawczych w tym rozdziale jest zbędne.

Rozdział 11.

Autor tytułując ten rozdział używa określenia 'Literatura', wydaje się, że lepsze jednak byłoby użycie tytułu 'Piśmiennictwo'. Termin 'literatura' stosowany jest przez teoretyków i krytyków literatury, zgodnie z definicją przedstawioną przez teoretyczkę i historyczkę literatury Stefanię Skwarczyńską, odnosi się do „dzieł artystycznych oraz dzieł o charakterze praktycznym i użytkowym”.

W spisie piśmiennictwa wymienione są pozycje, do których odniesień nie doszukałem się w tekście rozprawy: Bromley & Surlyk (1973), Donovan i in. (2011), Jagt (2000), Jagt i in. (2007), Kędziński i in. (2015), Licht i in. (2016), Lüter & Cohen (2002), MacLeod & Hoppe (1992), Malchus (2004), Małkowski (1975), Santo i in. (2014), Smith & Batten (2002), Svobodová i in. (2019), Świerczewska-Gładysz & Olszewska-Nejbert (2012), Vodrážka i in. (2009), Walaszczyk & Cobban (2000), Walaszczyk & Wood (1998), Wilmsen & Nagm (2013), Wood i in. (1984).

Podsumowując – mocną stroną przedstawianej rozprawy jest podsumowanie zebranej w trakcie badań terenowych unikatowej pod względem liczby okazów i ich zróżnicowania taksonomicznego kolekcji, zniwelowanie luki w wiedzy i odrzucenie hipotezy o ubóstwie fauny Kredy Opolskiej, identyfikacja fauny wykazującej podobieństwo do faun sąsiednich basenów, szczególnie Bohemskiego Basenu Kredowego, wykazanie po raz pierwszy obecności licznych, nienotowanych dotychczas taksonów bezkręgowców, kręgowców oraz szczątków flory lądowej, a także ichnoskamieniałości, co pozwoliło na dyskusje nad paleoekologią zidentyfikowanych form organizmów z Kredy Opolskiej. Bardzo cennymi odkryciami są zidentyfikowane po raz pierwszy w złożach Kredy Opolskiej zróżnicowane mikroskamieniałości (małżoraczki, otwornice enkrustujące, oraz aglutynujące *Coscinophragma*), zespoły gąbek Minchinellidae i *Aulaxinia*, koralowców i stułbiopławów, mszywiołów ('*Stomatopora*', '*Bereniced*', '*Proboscipora*', *Herpetopora anglica*, *Biaviculigera strehlensis* i Cribrilinidae), pierścienic, mięczaków, skorupiaków (wąsonogi *Stramentum*) i szkarłupni (krynoidów, jeżowców, rozgwiazd i wężowideł - *Crateraster quinqueloba*, *Pycinaster* i *Ophiotitanos serrata*). Równie istotane są znaleziska ichtiofauny, obejmujące pierwsze potwierdzone dla Kredy Opolskiej znaleziska Hexanchidae, Pachyrhizodontidae, *Cimolichthys*, *Rhynchodecertis*.

Słabymi stronami pracy jest brak zestawień w postaci tabel czy ilustracji jednoznacznie pokazujących ogrom zebranego materiału, jego zróżnicowanie, liczebność i częstość występowania zidentyfikowanych taksonów. Brak zestawienia prezentującego zgromadzony i omawiany materiał, nawet w postaci dostępnego elektronicznego suplementu, brak analiz statystycznych czy porównawczych zbiorów, wpływa na ogólną ocenę pracy. Autor zgromadził cenne dane, które, jestem przekonany, będą przedmiotem wartościowych publikacji dotyczących rejonu Opola, ale na obecnym etapie pozostają one niedostępne. Wskazana byłaby rycina ilustrująca korelacje zdarzeń zapisanych w badanych stanowiskach z innymi, wymienianymi w tekście, mapa pokazująca basen opolski i sąsiadujące, porównywane obszary i baseny. Część zamieszczonych ilustracji pozbawiona jest skali (Ryc. 5; 9; 10B, C, D, E, F, G, H; 11C, E, G, H, I; 14; 16; 17, 18, 19, 20A, B; 25A, B, C, D, E, F; 28). Rozprawa jest niedopracowana pod względem językowym i edytorskim, pojawiają się liczne błędy

7

stylistyczne, literowe i interpunkcyjne, część informacji podana jest w bardzo chaotycznej formie. Mankamentem jest też bałagan w części bibliograficznej, wielu prac wzmiankowanych w tekście, do który odwołuje się Autor rozprawy, brak w spisie piśmiennictwa, znalazły się w nim z kolei prace, do których odniesień nie ma w tekście rozprawy.

Przy całym szeregu uwag, głównie do sposobu prezentacji osiągniętych wyników, uważam, że Pan mgr Dawid Mazurek osiągnął założone cele badawcze, przedstawiając opracowanie różnych grup faunistycznych zachowanych jako skamieniałości oraz ichnoskamieniałości w osadach kredowych rejonu Opola, przedstawiając ich taksonomię, paleoekologię oraz biogeografię, a także ich potencjał biostratygraficzny i korelację biostratygraficzną z sąsiadującymi basenami.

Konkluzja – przedstawiona do oceny rozprawa Pana mgra Dawida Mazurka, pt. „Fauna Kredy Opolskiej: paleoekologia i paleobiogeografia” / “The Opole Cretaceous Fauna: palaeoecology and palaeobiogeography” **spełnia warunki określone art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r., poz. 1789, z późn. zm.) oraz wymogi w zw. z art. 179. Ustawy z dnia 3 lipca 2018r. – Przepisy wprowadzające Ustawę Prawo o Szkolnictwie Wyższym i Nauce (Dz.U. z 2018 r., poz. 1669 z późn. zm.). W związku z powyższym, wnoszę do Rady Naukowej Uniwersytetu Opolskiego o dopuszczenie Pana mgra Dawida Mazurka do dalszych etapów postępowania doktorskiego.**

8

Jacek Szwedo